

„Taky byl zábavný,“ opraví mě Bram. Oči má stále zavřené.

Vytáhnu mu z jemných kadeří pár ztracených konfet. „Ten nejzábavnější.“

Vidím ho poprvé za mnoho dní. Místo, aby byl tady, se veselil se svým vílím dvorem a jejich hračkami.

„A krásný,“ dodá Bram.

„Tak krásný, až se z toho tajil dech.“ Lžu mu neustále, ale v ten okamžik zrovna mluvím pravdu.

Shlédnu k jeho tváři – jemným modrým žilkám na jeho očních víčkách, jeho ostré bradě, plným růžovým rtům, hustému obočí jen o odstín tmavšímu než jeho zlatohnědé vlasy, k jeho dokonalému nosu. Malíčkem mu po něm přejedu odshora dolů.

Mám chuť prsty sevřít v pěst a uhodit ho. Dokážu si představit, jak by se mu po obličejí rozlila krev, stékala mu po bradě až do výstřihu jeho rozepnutého zeleného dubletu. Ale na to ještě nenadešel čas... ještě ne.

Od mé nešťastné svatby uplynuly už skoro čtyři měsíce. Čtyři měsíce od chvíle, kdy Emmett a Lydia zmizeli a Bramova matka skončila v řetězech. Celá země je v troskách, protože všechny její dohody se rozpadly.

Prvních pár měsíců našeho manželství mě Bram skoro dokonale ignoroval. Nechal mě na pokoji, zamženou v Kensingtonském paláci s mými dvorními dámami a s Emmettovým starým psem Prasátkem. Vlastně bych se divila, že si Bram vůbec uvědomuje moji existenci, nebýt toho, že jsem se začala probouzet a všimla si, že spí v mé posteli. Nejdřív se to dělo zřídka, a tak jsem si myslela, že si jen spletl pokoj a v opilosti po slavnostech se svalil do mé postele místo té své. Jenže pak se to začalo dít čím dál tím častěji, a navíc

ve spánku začal šeptat moje jméno. Za rozbřesku mě budilo opakované *Ivy, Ivy, Ivy*.

Mimo to ale pořád předstíral, že neexistuju.

Až před pár týdnů, někdy koncem září, prohlásil, že se na podzim stěhujeme do Bathu. Přikázal mým komorným mi sbalit věci a o pár dní později se náš kočár objevil v naší nové rezidenci. Za ním následoval druhý kočár plný mých truhlic (všechny jsou modré se zlatě vyraženým královským erbem, pochopitelně).

Royal Crescent je architektonickým středobodem města Bath. Jedná se o třicet terasovitých domů stojících ve tvaru půlměsíce. Všechny jsou zbudované z místního kamene písčité barvy, včetně všech vysokých sloupů a do nejmenšího detailu propracovaných fasád. Já s Bramem jsme se přestěhovali do domu s číslem popisným jedna, abychom měli ten nejlepší výhled, zatímco členové Bramova dvora zabrali zbylých devětadvacet domů. Jejich první činnost tady v Bathu byla renovace, která jim umožnila prostřednictvím kouzel probourat zdi a postavit mezi domy tajné i méně tajné průchody, takže se celý Royal Crescent proměnil v Bramův zimní palác. Je to změř tajných chodeb, tanečních sálů a salonků, kde se rozvalují víly.

My bydlíme v domě číslo jedna, což je nejznámější adresa ve městě. Ať už je to kvůli menšímu množství pokojů nebo proto, že je Bram prostě spokojenější sám se sebou, jeho návštěvy v mé ložnici se každopádně stávají čím dál častějšími. Přichází ke mně za svítání nebo uprostřed odpoledne nebo večer při západu slunce – zkrátka a dobře kdykoli, kdy se jeho slavnosti nachýlí ke konci. V očích má nepřítomný, skelný pohled, a hlavu mi pokládá do klína.

Teď se jeho dech zpomaluje, a tak vím, že už skoro spí.